

неговата жена, осемдесет годишна баба, тя е от Сливен, гъщеря на известния сливенски богаташ Сьраиванов. За него именно Иван Стойчев говори в цитираната негова книга на с. 28, че взел името на вуйчо си Хитов, защото баща ни възнамерявал да го осинови, тъй като нямал деца от първия си брак. Макар и да не го е осиновил, баща ни го издържал както в Болградската гимназия, която свършил, така също и в някой руски университет, но в кой не съм запомнила и не зная.

Братовият ми син - Панайот Алекс. Хитов живее при майка си Мария /Мара/ Еремия Попова по баща, а по мъж Алекс. Хитова - София, ул. "Ангел Кънчев" 23. У тях също има цветни портрети на баща ни и на майка ни, също такива, каквито има и в чакалнята на брата ми г-р Симеон Хитов. Тези портрети представляват майка ни и баща ни на млади години. Те са рисувани. У мен има същите портрети, но увеличени фотографии, не цветни. Фотографни са и портретите в брата ми г-р Симеон Хитов, ако и да са и те цветни. Ако портретите, намиращи се у дома на Мария Ал. Хитова, бъдат поискани от Научния институт Хр. Ботев - София, вярвам, че тя и нейния син ще ги дадат и подарят на Института. Както моите портрети, така и тия у брата ми г-р Симеон Хитов искаме да запазим в Русе. **

Баща ми е дошъл в Русе около 1880 г. След Освобождението⁹ и той заедно с майка ни се прибират в България и отиват да живеят в Сливен, но тука в Сливен майка ми се побояла, започнала да линее и лекарите ѝ препоръчали да смени климата, като отиде да живее другаде, особено край Дунава, а най-добре за нея в Русе, чийто климат е почти съвършено еднакъв с този на родния ѝ град Белград. Така те се заселват в Русе. Тук баща ми купува къщата, която и сега е запазена в същия си вид почти, и в която аз сега живея, ул. "Георги Димитров" № 45. Била къща на някакъв си турски паша и е доста голяма и удобна. Баща ми я харесал и я купил поради големия ѝ двор от пет декара, в който двор в последствие той насади лозе и имаше стари големи орехи, някои от които и днес са още останали. Къщата ни е в голямата турска махала Кара Али. Тази къща той е купил от русенския гражданин Кара Михал Петров, прекурец*** на къщи.¹⁰

До 65-тата си годишна възраст баща ми е пушил тютюн и понеже започва да кашля силно, неговият лекар - приятел г-р Юрев го посъветва да престане да пуши. И той най-решително веднага оставя тютюна, който толкова много обичаше да пуши. Разправял ни е често, че когато са ходили из Балкана като хайдутини и четници, гледал е най-напред да осигури да има тютюн за момчетата от четата му. Той прояви твърдата си воля и повече не можехме да го видим да запуши. Вино обаче не пиеше. В това отношение той беше въздържател до фанатизъм. Не се причестяваше, ако и да беше църковен епитроп, само и само да не тури дори капка вино в устата си. Беше религиозен. Често повтаряше, че народ без религия не може.

На някой голям празник майка ни ще поднесе на масата вино. Щом забележи това, баща ни ставаше от масата веднага и излизаше вън от трапезарията. Ракия, понякога вкусваше, но много малко - само да я опита. Не беше пияч на ракия. Той често вареше ракия и се възхищаваше, че ракията станала хубава. Заради това я и опитваше.